

esőben, lovaskocsival, vasúti kézihajtányon kellett kilométereket utaznia a környékbeli falvakba, ahol még nem volt szakorvos.

A II. világháború – mint mindenkit – őt is nehéz feladat elé állította. Hadműveleti területen a lakosság minden tagja megsínyli ezt az időt. Ezekből a nehézségekből neki is többet kellett vállalnia és vállalt is. Háza kórház és védelemre jelentős hely volt sok füredi család számára.

Az orosz megszállással együttjáró erőszakosságok következményeit igyekezett esküje megtartásával orvosolni, testi-lelki segítséget nyújtani, amire akkor nagy szüksége volt a lakosság nagy többségének.

A háború utáni időszak sem hozott számára megnyugvást. 1956 előtt többször hurcolták el, sokszor rendelés közben is az ÁVO-sok. Annak ellenére, hogy lelkiismerete tiszta volt, ezek a zaklatások nagyon megviselték. Az igazságtalan meghurcoltatások nem múltak el nyomtalanul. A háború alatt szerzett szívbaja – katonarvos is volt – ebben az időszakban sok problémát okozott, dacára szerető családjá gondoskodásának. Nehezen tudott egyetérteni az akkori politikával, (pedig soha nem politizált) a munkájának élt.

Két infarktus és egy agyérögörcs után csökkenteni kellett a tempót, amit nehezen tudott tudomásul venni, de a betegség makacsabbnak bizonyult.

A harmadik infarktus 1960. május 2-án – viszonylag fiatalon – elszólította családjá és beteget köréből. A sors még azt sem engedte meg neki,

hogy az unokái születését megélhesse. Az arácsi római katolikus temetőben nyugszik felesége és párhónapos korában elhunyt kislánya mellett.

Nyugodjanak békében!

A bevezetőből kiindulva – a teljesség igénye nélkül – is tudunk talán megfelelő ismeretet nyújtani a „Késérő-ház” tulajdonosáról, életéről a város érdeklődő lakosai részére. Megjegyzendő, hogy a ház jelenleg nem a család tulajdonában, és nem az eredeti állapotában van, mert 1979-ben az akkori városfejlesztési tervnek megfelelően kisajátították.

A leírtakhoz felhasználva: családi iratok, fényképek, Rosta Sándorné szóbeli visszaemlékezései, és személyes ismeretségem.

TÓTH GYÖRGYI

BRINZEY AURÉL, A BSC ELNÖKÉNEK EMLÉKKOSZORÚJA

1933. szeptember 24-én került sor a Balatonfüredi kagylókat jó étvágygal. Sport Club díszközgyűlésére a Kurszalomban. Ennek keretében adták át Brinzey Aurél egyesületi elnöknek, a borítón látható, bronzból készült emlékkoszorút. A koszorú felirata a szalagon, „Brinzey Aurél szeretett elnökünknek A Club tízéves jubiláló Tagjai 1933. IX. 24” A leveleken a következő nevek olvashatók (balról jobbra): DR. MAGYARY FERENC, DR. MARTOS ISTVÁN, J. KOVÁCS BÉLA, AUERBACH JÓZSEF, ALMÁSSY BÉLA, SIMON JÓZSEF, GROMMER GYULA, HERTLING BÉLA, VEZÉR LAJOS, BALOGH JÓZSEF, IVÁNCICS JÁNOS, V. DÖMÖTÖR JÓZSEF, SIMON GYULA, GUBEK ÖDÖN, HOLÉNYI GYULA, KOVÁCS BÉLA, SZÁNTÓ ALBERT, DR. SCHMIDT FERENC, GARAMI SÁNDOR, SEBŐ GUSZTÁV. A

koszorún négy sérülés található, valószínű, hogy ebből kettő levél és kettő pedig dísz lehetett. Eredetileg kék bársonnyal bélelt fadobozban volt, és így került átadásra. Mai formáját később nyerte el. Brinzey Aurél a koszorút utóbb átadta megőrzésre Simon Gyula (1903–1945) egyesületi titkárnak. A jelenlegi klubház felépülése után, az ott kiállított sporttörténeti relikviák között volt látható, majd innen további megőrzésre Szabó Istvánhoz került. Szabó István (1918–2004) géplakatos, motorszerelő, a balatonfüredi Hajógyár gépkocsivezetője, egykor a BSC futballistája volt. Halála után özvegye jutatta el a Városi Helytörténeti Gyűjteménybe, ezzel is gyarapítva a már meglévő tárgyi emlékeket, melyek a BSC történetét dokumentálják.

Megköszönöm Simon Gyula, egyesületi tagtársunk adatközlését.